Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐξόρ.στον Ἕλληνα, Ναυτοκοῦλαν τοῦ Μεσολογγίου, Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Θερινὴν Βροχήν, Λάτην τῆς Δήμητρος Μικρὸν Λέσβιον καὶ Ζώλιγκ·* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος, Παιδικὴν Χαράν, Ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας, Λευκὴν Νύκτα καὶ Κίτρινην Μάσκαν·* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς·* — ἡ *Χαρὰ Πανσέληνος* μὲ τὴν *Χαρὰν Ἡρωΐδα* καὶ *Νύμφην τῆς Προποντίδος·* — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Χρυσῆν Πεταλούδαν, Χρυσὸ Παιδί, Χρυσοῦν Μῆλον, Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην* καὶ *Χρυσὸ Καναρίνακι·* — τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸν *Γηραιὸν Νεῖλον, Ἀκάνθινον Στέφανον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* καὶ *Κῦμα τοῦ Φαλήρου·* — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου, Κίτρινην Μάσκαν, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς·* — ὁ *Φωστὴρ τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Μακρολαίμην, Δωρίδα Παρθένον, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Ἱππότην τοῦ Ἠλίου* καὶ *Θετταλομάγνην·* — ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον, Μαραμένον Ρόδον, Σωπηλὴν Νύκτα, Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα·* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς, Παλλάδα, Χιονισμένην Κούκλαν, Μαρίαν τῶν Μεδίκων* καὶ *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον·* — ὁ *Χειμωνάτικος Ἥλιος* μὲ τὸ *Μή με Δησόνει, Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα, Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος·* — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴν *Ἰδ ὁτροπον Νεάνιδα, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγὴν·* — ἡ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ* μὲ τὸ *Ἰλίου Μέλαθρον, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἀρσακειάδα Ἀασίας* καὶ *Κόκκινον Κρίνον·* — ὁ *Πληκάνθρωπος* μὲ τὴν *Ἰδ ὁτροπον Νεάνιδα, Χλόην, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην, Ζαπίδα* καὶ *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν·* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Βρύχωνα, Γλυκεῖαν Ματιὰν* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα·* — ὁ *Φαίων* μὲ τὴν *Ψαροπούλαν* καὶ *Κυρίαν Τρίγκα-Τράγκα·* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου, Ἑσπερίαν Αὔραν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Πύργον τῆς Πέτρας* καὶ *Ναυαρίνα·*

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, *δὲν διαβιβάζονται.* Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,— ὄχι ὀλιγώτερον.

[Ἄνευ γραμματοσήμου τετράδια μοῦ ἔστειλαν κατ' αὐτάς: ἡ ὁ *Ἀπαστράπτων Μανδύας,* ὁ ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* καὶ πέντε τὸ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ.* Τὰ διεβίβασα, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ μοὶ ὀφείλουν τὰ ἀνάλογα δεκάλεπτα. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἄνευ δεκαλέπτου θὰ μένουν εἰς τὸ γραφεῖον μου, διότι οὔτε καιρὸν οὔτε τόπον ἔχω νὰ εἰδοποιῶ καὶ νὰ κρατῶ λογαριασμούς.]

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μάριον Γ. Πεινέλην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης·) *Αἰγυπτιακὸν Φίλιππα* (εὐχαριστῶ θερμῶς· συγχαρητήρια διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου· πολὺ ὡραία ἰδέα·) *Γλωσσοκοπάναν* (δὲν πειράζει· ἄλλην φορὰν ποῦ δὲν θὰ βιάζεσαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ δὲν θά σου πονῇ τὸ χέρι, θά μου γράψῃς καλλίτερα·) *Χειμώνανθον* ([ΕΕ] ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ 1905 μοῦ ὑπερήφερσε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔχῃ συνέχειαν λαμπρὰν· τὸ ἐπεισόδιον ὡραιότατον·) *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραιοτάτην φωτογραφίαν τοῦ Δένδρου τῆς Παναγίας·) *Παιδικὴν Χαράν* ([ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα ἀπὸ τὰς ἑορτὰς ἦτο ἡ μυριοπόθητος παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς·) *Ἀδελαΐδα Παπαμάρκου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις·) *Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· εἰπὲ εἰς τὴν *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* ὅτι περιμένω γράμμα της·) *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (μιὰ πιθαμὴ ἔφασε τὸ χεόνι; φαντάζομαι τί σφαῖρες φοβερὲς θὰ ἑκάματε· ἀλλὰ προσοχή! τώρα ἐσχάτως. ὁ Δαννούντζιο, ὁ διάσημος ἰταλὸς συγγραφεύς, ἐκτυπήθη ἀπὸ μίαν χιονόσφαιραν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ μάτι του·) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([Ε] εἶχεν ἀνακατευθῆ στὰ χαρτιά μου ἡ χριστουγεννιάτικη ἐπιστολή σου, καὶ μόλις σήμερα τὴν ἐδιάβασα· πολὺ ὡραία!) *Ἑλένην Ἀναστασάκη, Παλλάδα* ([Ε] μὴν ἀνησυχῆς, καὶ ἡ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῇ γρήγορα· νὰ πῇς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸ «Σχολεῖον τῶν Ζώων» δὲν εἶνε ὁλοκλήρου διὰ μικρὰ παιδιά, ἀφοῦ ὁ κ. Ματμουδιάδης εἶνε Δ. Φ. δηλαδὴ Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας! αὐτὸ ἔκαμε καὶ πολλοὺς μεγάλους νὰ τὸ διαβάζουν·) *Ὀμφαλὸν τῆς Θρακης* ([Ε], ὁ ὁποῖος «ἂν δὲν ἐξεσπάθωσε, τουλάχιστον ξεμαχαίρωσε διότι τὸ σπαθί του σκούριασεν. ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν τοῦ τόπου του·») *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἔμμετρον ἐπιστολήν· ἀλλὰ διατί μὲ πράσινο μελάνι; τὸ μαῦρο εἶνε τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα·) *Καίτην Τσαξροπούλου, Ταπεινὸ Γασεμὶ* ([ΕΕ] διὰ τὰς εὐφυέστατα γραμμένας ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν πρωτων φυλλαδίων·) *Ἡρωικὸν Ἀρκάδι* (βέβαια διὰ τὸ Ἡμερ. Σκόκου πρέπει νὰ στείλῃς 5 φρ. χρυσᾶ·) *Φάρον τοῦ Δεκάνδρου* (ὡραῖα· ἔνα-δύο θὰ δημοσιευθοῦν·) *Θαλάσσιον Ἀέρα* ([Ε] ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου περιγράψῃς αὐτὴν τὴν ἐκδρομήν· πάντα ὠφελεῖται κανεὶς ὅταν γράφῃ·) *Ἀριστείδην Ι. Σιώτην* (ἔστειλα· εὐχαρίστω διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα·) *Φῶλ Διάβολον* ([ΕΕ] ἔχω πάντοτε ὑπ' ὄψει μου τὴν πρότασίν σου· ἄφισε, νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον τὸ ἔτος, καὶ τότε βλέπομεν· ἐντούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμάτατον ἐνδιαφέρον·) *Ξανθομαλλοῦσαν* κτλ. κτλ.

Νὶς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μὲ τὴν 15 Ἰανουαρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχναφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

81 **Λεξίγριφος.**

Πρόθεσιν μ' ἐπίρρημα
Χρονικὸν ἑνώνει
Καὶ μὲ μόριον κοινόν,
Καὶ προφήτην ἔξαφνα,
Αὔτα, φανερώνεις,
Ἀπὸ τὰς Γραφὰς γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

82. **Συλλαβόγριφος.**

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Τοῦ χρόνου ὑποδιαίρεσις τὸ ἄλλο,
Καὶ τ' ὅλον μου στὰ χλοερὰ λειβάδια
Ἀπήντησες συχνά, δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψηπέτου Ἀετοῦ.

83. **Στοιχειόγριφος.**

Νῆσος εἶναι ἑλληνική, ὅπως ἔχω ἂν μάφίσης,
Κ' ἕνα πρᾶγμα μυτερό, ἂν με ὀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυβεάρχου τῆς Θαλάσσης.

84. **Μωσαϊκόν.**

Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Βόνιτσα, ὁ Πυργος κ' ἡ Λαμία
Ἡ Πύλος καὶ τὸ Γύθειον ἀπῶνα δίνουν γράμμα
Καὶ πόλις ἄλλη μία
Γεννᾶται ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρέθεος.

85. **Γωνία μετὰ Πυραμίδος.**

+ ★★★★★★ = Ρωμαῖος ῥήτωρ.
+ + ★★★★★ = Νῆσος τοῦ Αἰγ.
+ + + ★★★★ = Ὀρυκτόν.
+ + + + ★★★ = Χώρα τῆς Ἑλλ.
+ + + + ★★★ = Μέγας ποιητής.
+ + + + ★★ = Κρατ. τῆς Εὐρ.
+ + + + ★ = Νῆσος Ἰταλική.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ἔντομον, δημητριακόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· ἡ κάθετος αὐτῆς σχηματίζει ῥῆμα περισπώμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφῶας Καβδίας.

86-88. **Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα χωρῶν.**

1.— Αἱ νῆσοι σταφυλαὶ εἶνε εὔγευστοι.
2.— Αἱ λατινικαὶ χῶραι παρακμάζουν.
3.— Αἱ Σάρδεις ἦτο πόλις ἀρχαία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠχροῦ Ἀμαράντου.

89-93. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

Πεῖρα, πόσον, φόνος, ὀκνός, ἄθλος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίνωνος.

94. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος εὐρωπαϊκόν, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχ. φιλόσοφον:

1, Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2, Ὄρος τῆς Τουρκίας. 3, Θεὸς ἀρχαῖος. 4, Πάπας. 5, Χωρίον τῆς Ἀττικῆς. 6, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 7, Ὄρος τῆς Τουρκίας. 8, Μεγαλόνησος. 9, Πόλις τῆς Ρουμανίας. 10, Ἤπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυνοῦς τῆς Καυστοῦ.

95. **Φωνηεντόλιπον.**

ν - δ - τ - δν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠρώδου Προσωπείου.

96 **Γρῖφος**

υ υ υ υ
ἤ υ ω υ ἤ τὸ Μ.Α $\frac{1}{6}$ γραιῶν
υ υ υ
υ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ῥοδοχρόου Βιολέττας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50.

550. Τόκιον (τό, κίων.) — 551. Κατάνη (κᾶ, τᾶ, νῖ.) — 552. Μῖτος-μῖσος. — 553. Κύψελος-Κυψέλη.

554. ΠΑΡΑ (ΑΡΑΠη...)
ΑΓΑΝ (αΝΑΓΑγης...)
ΡΑΚΗ (ΗΚΑΡδία...)
ΑΝΗΡ (ΑΡΗΝ Ασφαλῶς...)

555. ΜΕΛΙΣΣΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ
ΣΕΝΕΚΑΣ
ΚΙΚΕΡΩΝ
ΦΑΑΑΡΙΣ
ΧΙΜΑΙΡΑ
ΚΑΜΗΛΟΣ

556. Ἀννίβας.—557. *Λέων, ρέων, ρέω, Κέω, Κῶ, Κῶς, θώς.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Σταῦρος Μ. Σταματάκης, Χίος. (Ε, 15)

Συγχαίρω τὸν *Νάρκισσον* διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ τοῦ ζητῶ Μ. Μυστικά. — *Νηρηΐς Πηνειοῦ.* (Ε, 16)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν.— James Politis, Robert Collège, pour Mlle Cléo Calaïs, Constantinople. (Ε, 17)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 9

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Ἕως τὴν ἐποχὴν τῶν Χριστουγέννων, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ σπανιώτατα ἔβγαιναν τὸ βράδυ, διότι ἦτο τόση ὀμίχλη ὥστε ἐδίσταζαν νὰ δεχθοῦν προσκλήσεις εἰς μακρυνὰς συνοικίας. Μετὰ τὰ Χριστούγεννα ὅμως ὁ καιρὸς ἔγινε θερμότερος· ἦτο λάσπη, ἀλλὰ ὄχι καὶ ὀμίχλη. Δι' αὐτό, τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἐπῆγαν εἰς τὴν συνοικίαν Κένσιγκτων, εἰς μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχαν δώσῃ πρὸ πολλοῦ τὸν λόγον των νὰ συμφάγουν καὶ νὰ περάσουν τὴν βραδυά των. Αὐτὸ ἐκακοφάνη κάπως εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶχαν κάμῃ τὴν σκέψιν ὅτι καθῆκον τῶν γονέων των ἦτο νὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ διασκεδάζουν τὰ παιδιά των, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους. Εἶδαν λοιπὸν τὴν ἀναχώρησίν των μὲ κατεβασμένα ὀπωσδήποτε μοῦτρα.

— Ἄχ! θὰ εἶνε πολὺ ὡραῖο πρᾶγμα νὰ πηγαίνῃ μιὰ νέα στὰς ἐπισκέψεις μὲ τόσον κομψὰ φορέματα! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Ἐβελίνα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, ὅπου, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐκάθητο κ' ἔπλεκεν ἡ μὶς Δάλυ.

— Ἐβελίνα, τὸ ξέρεις πῶς εἶσαι πολὺ φαντασμένη; εἶπεν ἡ Δωροθέα. Καταντᾶς γελοία ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ματαιοδοξίαν σου!

— Καὶ ἡ μαμμὰ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ την ἐνθαρρύνῃ 'ς αὐτό! παρετήρησεν ἡ Μαριωρή.

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ της κόβῃ καλλίτερα τὸ μυαλό της,— τῆς ἀδελφῆς μας.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μού το 'πῆτε ἐσεῖς τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει! ἀπήντησεν ἀπαθέστατα ἡ Ἐβελίνα, καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε μὲ συλλογισμένον ὕφος: — Δὲν πιστεύω νὰ μου πηγαίνουν τὰ σταχτιὰ μεταξωτά, ὅπως της πηγαίνουν, ἐκεινῆς!...

Ὁ φιλιππικός, τὸν ὁποῖον ἦτο ἑτοιμη νὰ ἐκφωνήσῃ ἡ Δωροθέα, ἐκόπη στὴν μέσην μὲ τὸ ἄγγελμα ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἑτοιμον. Ἐπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τὰ κορίτσια καὶ ἐκεῖ εἶδαν ὅτι ἡ κυρία Μάρσαλ εἶχε προμηθευθῆ διάφορα γλυκίσματα διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὰ κορίτσια, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ κουτάκια μὲ μπισκότα καὶ καραμέλες· ἐπειδὴ δὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ κουτάκια ἦσαν μὲ *μουσικὲς* μέσα, μετ' ὀλίγον ἔγινε μεγάλη βοὴ καὶ φασαρία μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Ἄ! ἀπόψε, ἐννοῶ νὰ μείνω ξυπνη-

«Ἑκοιμᾶτο ἡ Ἐβελίνα ὕπνον βαθύν.» (Σελ. 66, στήλ. 6'.)

τὴ ὅλην τὴν νύκτα, εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, ὅπου κατὰ προτίμησιν ἐμαζεύοντο αἱ ἑπτὰ ἀδελφαί, ἅμα ἦσαν μόναι.

— Κ' ἐγώ! κ' ἐγώ! ἐφώναξαν αἱ ἄλλαι.

— Θὰ μείνετε καὶ σεῖς, μὶς Δάλυ; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Ναί, ἀγαπητή μου, ἐννοεῖται... ἂν το ἐπιθυμῆτε,— ἀπήντησεν ἡ μὶς Δάλυ, ἡ ὁποία κατὰ κανόνα ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν της κ' ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τὰς ἐννιάμισι.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε ἀργὰ χωρὶς τὴν κυρίαν Μάρσαλ, διότι τώρα πλέον τὰ κορίτσια, χωρὶς νὰ το σκεφθοῦν καὶ χωρὶς νὰ το καταλάβουν, ἐξηρτῶντο ἀπὸ αὐτὴν ὅσον ἀφορᾷ τὰ πράγματα των καὶ τὴν διασκέδασίν των. Εἶχε τόσας ἰδέας αὐτὴ καὶ ἔλεγε τόσα ἀστεῖα, καὶ ἤξευρε τόσον διασκεδαστικὰ παιγνίδια γιὰ κορίτσια! Καὶ ἡ Δωροθέα ἀκόμη, μ' ὅλην τὴν ἀκαταδεξίαν της, ἦτο πραγματικῶς εὐχαριστημένη ὁσάκις ἡ μητέρα των ἔπαιζε μαζί των.

Εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ νυστάζουν κατὰ τὰς δέκα καὶ μισή, ὅταν ἡ Οὐίνιφρεδ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ φωλιασμένη στὴν ποδιὰ τῆς δασκάλας της, ἡ δὲ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἔκαμναν ἄγρια χασμουρητά, ἡ μὶς Δάλυ ἐπρότεινε νὰ διαλυθῆ ἡ συντροφιά.

Τὰ κορίτσια ἀντέτειναν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τὰ μικρότερα καὶ ἡ δασκάλισσα ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Αἱ μεγάλαι δὲν ἤθελαν, καὶ ἔλεγαν ὅτι διεσκέδαζαν περίφημα ἔτσι.

— Ἤθελα νὰ ἐπήγαινα στὴν λειτουργία ποὺ θὰ γίνῃ τὰ μεσάνυκτα! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Δωροθέα ὅταν ἤκουσε τὴν κωδωνοκρουσίαν τῆς νυκτερινῆς ἀκολουθίας, ἡ ὁποία γίνεται ὅταν ἐξημερόνῃ Νέον Ἔτος. — Ποιὰ ἔρχεται μαζί μου;

— Ἐγώ! εἶπε προθυμοτάτη ἡ Μαριωρή.

— Ἐγὼ ὅμως ὄχι! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα, κ' ἔκαμνε πῶς ἐτουρτούριζε. Κάμνει πο-

λὺ κρύο, καὶ φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πᾶτε μόνες ἔξω τέτοιαν ὥρα. Ἡ μαμμὰ δὲν θὰ τὸ εὕρῃ σωστό.

— Ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω τί εἶνε σωστὸ καὶ τί δὲν εἶνε, κυρία μου! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ ὑπερήφανον τόνον. Κρύο δὲν κάνει... ἀπ' ἐναντίας εἶνε σὰν καλοκαιρινὴ βραδυά. Ἔρχεσαι, Μαριάννα;

Ἡ Μαριάννα δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἤθελε καὶ νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μὴν ὑπάγῃ. Ἐπὶ τέλους ἐπῆγε κ' ἐπῆρε τὸ καπέλλο της· ἀλλά, ὅταν κατέβη κάτω, ἤλλαξε πάλιν γνώμην, καὶ εἶπε ὅτι θὰ μείνῃ στὸ σπίτι. Δι' αὐτὸ ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἐβγῆκαν ἔξω ὁλομόναχες...

Ὅταν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπίτι μὲ ραγδαίαν βροχήν, κατὰ τὰς δύο παρὰ τέταρτον, εὑρῆκαν, ἐνῶ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ἁμάξι, δύο ἀνθρώπινα ὄντα, ποῦ ἐτουρτούριζαν ζαρωμένα κάτω ἀπὸ τὴν καμάραν τῆς αὐλοθύρας.

— Ἐπὶ τέλους ἤλθατε! ἐφώναξε μὲ χαρὰν τὸ ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄντα κ' ἐσηκώθη ἐπάνω.

— Δωροθέα! Μαριωρή! ἀνέκραξε κατάπληκτος ὁ κ. Μάρσαλ.

— Σῶσέ με, Θεέ μου! κορίτσια; τί κάμνετε ἐδῶ τέτοιαν ὥρα; ἐφώναξεν ἡ κυρία Μάρσαλ καὶ ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ ἁμάξι, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ὀμπρέλλαν τοῦ συζύγου της.

— Ἂς πᾶμε μέσα πρῶτα! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ, ἐνῶ ἤνοιγε τὴν θύραν μὲ τὸ ἀντικλεῖδί του.

Ἐμβῆκαν, καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐκλείδονε τὴν θύραν, ἡ κυρία Μάρσαλ ὡδήγησε τὰ δύο κορίτσια εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἦτο φωτιὰ ἀναμμένη, καὶ τα ἔβαλε νὰ βγάλουν τὰ καπέλλα καὶ τὲς γιακέττες των.

— Ποῦ ἐπήγατε; καὶ γιατὶ δὲν φορεῖτε ζεστὰ ροῦχα; ἠρώτησε.

— Ἐπήγαμε στὴν λειτουργίαν τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς κ' ἔκαμνε ζέστη, ὅταν ἐβγήκαμε, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ἐνῶ ἐζέσταινε τὰ χέρια της.

— Ἐπήγατε ὁλομόναχες; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἡ ὁποία εἶχε βγάλῃ τὴν γοῦνάν της κ' ἐστέκετο ἀπέναντι εἰς τὸ τουρτουρίζον ζεῦγος τῶν ἐνόχων μὲ τὸ κομψόν της φόρεμα ἐσπερίδος. — Φράγκ! εἶπεν, ὅταν εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός της· ἐπῆγαν ὁλομόναχες τὰ μεσάνυκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν!

— Δέν το ἤξευραν οἱ ὑπηρέταις;

— Ἔτσι ἔξαφνα τὸ ἀπεφασίσαμεν, ἀφοῦ ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν ἡ Μὶς Δάλυ κ' αἱ μικρότεραις, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα! Ἐκτυπούσαμε, ἐκτυπούσαμε, ἐκτυπούσαμε τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄκουσε νὰ μας ἀνοίξῃ.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἦτο πολὺ σκεπτική.

— Ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα πράγματα εἶνε αὐτά! εἶπε. Ἀλλὰ ἔχομεν αὔριον καιρὸν νὰ τα ποῦμε· τώρα πρέπει νὰ πέσετε γρήγορα στὰ κρεββάτια σας... ἐγὼ θὰ βράσω λίγο νερὸ στὸ καμινέτο μου, νὰ σας κάμω ἕνα ζεστὸ μὲ κρασί. Ἴσως ἔτσι ἀποφύγετε τὸ κρυολόγημα.

Τὰ κορίτσια ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ πιοῦν τέτοιο πρᾶγμα, καὶ ἀνέβησαν ἐπάνω πολὺ θυμωμένα, διότι ἔδωσαν ἀφορμὴν δι' ἐπιπλήξεις, καὶ πολὺ κρυωμένα καὶ ἐλεεινά...

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ βράσῃ τὸ νερό, ἀλλά, μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν, ἔβαλε τόσον δυνατὴν φωνήν, ὥστε ὁ σύζυγός της ἀνέβη δρομαῖος τὴν σκάλαν. Ἡ λάμπα τοῦ φωταερίου εἶχεν ὅλον τὸ φῶς της ἀνεβασμένον, τὰ καντηλέρια τῆς τουαλέττως ἦσαν ὅλα ἀναμένα. Εἰς μίαν πολυθρόναν κοντὰ στὴ φωτιά, τοποθετημένην ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην, ἐκοιμᾶτο ἡ Ἐβελίνα ὕπνον βαθύν. Εἶχε φορέσῃ ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ ὑποκαμισάκι τῆς κυρίας Μάρσαλ, τὸ ὁποῖον εἶχε διευθετήσῃ εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφίνῃ γυμνὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὰ μπράτσα της, εἶχε δὲ προσθέσῃ καὶ δαντέλλαν διὰ νὰ κρύψῃ τὲς καρφίτσες καὶ διὰ νὰ μὴ φαίνωνται αἱ δίπλες εἰς τὸ ὑποκαμισάκι, τὸ ὁποῖον φυσικὰ ἦτο πολὺ μεγάλο καὶ πλατὺ διὰ τὸ σῶμά της. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἄσπρα κεντητὰ μισοφόρια τῆς κυρίας Μάρσαλ εἶχε μεταβληθῆ προχείρως εἰς φοῦσταν μὲ οὐρὰν διὰ τὴν Ἐβελίναν, εἰς δὲ τὸν λαιμὸν καὶ τὰ χέρια της εἶχε κρεμάσῃ αὐτὴ ὅσα ἐχωροῦσαν διαμαντικὰ καὶ στολίδια τῆς μητέρας της. Τὰ μαλλιά της, ἐννοεῖται, ἐκυμάτιζαν ξέπλεχα γύρω εἰς τὸ πρόσωπόν της· τὸ ἕνα της χέρι ἦτο κρεμασμένον εἰς τὸ πλευρόν της μ' ἓν βιβλίον ἀνοικτόν...

— Πῶς μ' ἔκαμε κ' ἐτρόμαξα! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Μὰ τί νόστιμη, τί ὡραία που φαίνεται!

— Ἀρκετὰ νόστιμη εἶνε ἡ μαϊμουδίτσα! εἶπε γελῶν ὁ κ. Μάρσαλ. Τὴν εἶδες, τί ἐκατάφερε; Παίζει τὸ πρόσωπον μεγάλης κυρίας, ἀπὸ κάποιο μυθιστόρημα... Ἤθελα νὰ ἤξευρα ποῦ το εὑρῆκε!

Τὴν ἐπλησίασε σιγὰ-σιγά, καί της ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ χέρια, χωρὶς νὰ την ἐξυπνήσῃ.

— Χμ! εἶπε. Ἐπιτρέπεις κ' ἔχουν τέτοια βιβλία εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, Ἀλίκη μου;

Ἡ κυρία Μάρσαλ κατελήφθη ὑπὸ φρίκης ὅταν εἶδε τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου.

— Ὦ! ποῦ το ηὗρε αὐτό; εἶπε. Ὦ! ἀγαπητέ μου, τί ἄλλο μᾶς μένει ν' ἀνακαλύψωμεν ἀκόμα!...

— Τίποτε ἄλλο ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μάρσαλ, ἐνῶ ἔσειε τὴν Ἐβελίναν διὰ νὰ την ἐξυπνήσῃ.—Θὰ τες βάλωμε ὅλες νὰ κοιμηθοῦν, θὰ κοιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς, καὶ θ' ἀφίσωμε τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς ἀποκαλύψεις γιὰ τὸ πρωΐ.

Ἐκοπίασαν πολὺ διὰ νὰ ἐξυπνήσουν τὴν Ἐβελίναν· ἐξύπνησε καὶ δὲν ἐκατάλαβε οὔτε ποῦ ἦτο οὔτε τί ἔκαμνε, καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη ἡ κυρία Μάρσαλ νὰ την βοηθήσῃ διὰ νὰ ἐκδυθῇ καὶ πέσῃ εἰς τὸ κρεββατάκι της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Μάρσαλ εἶχε προετοιμάσῃ τὸ κρασὶ μὲ τὸ ζεστὸ νερό, ἀλλὰ τὰ δύο μεγάλα κορίτσια εἶχαν κλειδωθῆ ἀπὸ μέσα καὶ ἐφώναξαν ὅτι ἦσαν πολὺ καλὰ καὶ ὅτι καλλίτερα εἶχαν νὰ μὴ σηκωθοῦν καὶ ν' ἀνοίξουν τὴν θύραν.

Δι' αὐτὸ τα ἄφισαν εἰς τὴν ἡσυχίαν των, καὶ μετ' ὀλίγον ὅλον τὸ σπιτικὸ ἐβυθίζετο εἰς ὕπνον εἰρηνικόν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ]

Η ΕΠΙΖΩΟΤΙΑ

Εἴδατε καμμίαν φορὰν μερικὰ παιδάκια, ποῦ φαντάζονται ὅτι εἶνε ἄρρωστα, ὅτι ὑποφέρουν ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν ἀσθένειαν, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν ἔχουν τίποτε;

— Εἴδαμεν! θὰ μου ἀπαντήσετε.

Ἐγὼ ὅμως σας προσθέτω ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδέα φυτρόνει πολλὲς φορὲς εἰς τὸ κεφάλι καὶ τῶν μεγάλων, εἶνε δὲ ἐνίοτε πολὺ δύσκολον νὰ τους κάμετε νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶνε φανταστικὴ ἡ ἀσθένειά των.

Μοῦ διηγήθησαν μάλιστα τὸ ἑξῆς νόστιμον ἐπεισόδιον μὲ ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος εἶχεν αὐτὴν τὴν ψύχωσιν.

Ἐφαντάσθη μίαν φορὰν ὅτι εἶχε πάθη ἀπὸ... ἐπιζωοτίαν!

Καθὼς γνωρίζετε, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶνε ἓν εἶδος κακοήθους ἄνθρακος, ὁ ὁποῖος προσβάλλει καὶ θανατόνει τὰ ἄλογα καὶ τὰ βώδια.

Ἐπεσκέφθη λοιπὸν ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής μας διαφόρους ἰατρούς, καὶ τους ἐζήτησε τὴν βοήθειάν των. Ὅλοι ἐγελοῦσαν μὲ τὴν ἀνοησίαν του, καὶ ἐκεῖνος ἐθύμονε.

Ἐπὶ τέλους ἕνας ἰατρός, διὰ νὰ τον ξεφορτωθῇ, τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ ἔχεις ἐπιζωοτίαν, νὰ πᾷς καλλίτερα σὲ κανένα κτηνίατρον.

Ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς τὸ ἐπῆρε τοῖς μετρητοῖς, καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸν καλλίτερον τῆς πόλεως.

Ἔτυχεν ὅμως ὁ κτηνίατρος νὰ ἀντιληφθῇ ἀμέσως ἕως ποῦ ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ ἡ ψύχωσις τοῦ πελάτου του, ὅτι, ἂν τον ἄφινεν ἔτσι, ἦτο κίνδυνος μήπως

τρελλαθῇ τελείως, καὶ του ἔδωκεν ἀμέσως τὸ κατάλληλον φάρμακον.

— Λάβετε, τοῦ εἶπε, αὐτὴν τὴν συνταγήν, πηγαίνετε εἰς τοὺς στρατῶνας τοῦ ἱππικοῦ καὶ ζητήσατε τὸν φαρμακοποιόν, διὰ νὰ την ἐκτελέσῃ.

Καί του ἐνεχείρισε τὴν συνταγὴν κλεισμένην μέσα εἰς ἕνα φάκελλον.

Τρεχάτος ἐπῆγεν ὁ ἀσθενής μας εἰς τοὺς στρατῶνας. Εὑρίσκει τὸν στρατιωτικὸν φαρμακοποιόν, τοῦ δίδει τὸν φάκελλον, καὶ ὁ φαρμακοιὸς τὸν ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει:

« Ὁ φέρων τὸ παρὸν πάσχει ἀπὸ ἐπιζωοτίαν. Ὡδηγήσατέ τον λοιπὸν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ βάλετε ἐξ στρατιώτας νὰ τον τουφεκίσουν, συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμὸν ὅστις διατάσσει νὰ φονεύωνται τὰ πάσχοντα ἐκ τοιαύτης νόσου ζῷα.»

Φαντάζεσθε τὴν τρεχάλαν τοῦ ἀρρώστου μας, ἅμα ἤκουσε αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον, τοῦ ἐπέρασεν ἡ ἐπιζωοτία!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὰ ζωάκια δὲν εἶχανε καμμιὰ ὄρεξιν νὰ μάθουν γράμματα. Καθημερινῶς ἦσαν ἀμελέτητα. Καὶ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐπήγαινε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Ἐδοκίμασε μὲ τὸ καλὸ νὰ τα κάμῃ νὰ μελετοῦν. Τίποτε δὲν ἔκαμε!... Ἐδοκίμασε μὲ τὸ ἄγριο. Ἀκόμη χειρότερα! Εἰς τὸ τέλος ἔβαλε εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ ξύλο. Ἀλλὰ ὄφελος, τίποτε!

Εἶχε μαθήτριαν, παραδείγματος χάριν, ἐκείνην τὴν δεσποινίδα Λύκαιναν, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἔξυπνη, σπίρτο μονάχο!... Ἀλλὰ ἔξυπνη, ὄχι εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν ζωγραφικήν. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐζωγράφιζε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν δάσκαλό της, καὶ τον ἐζωγράφιζε φοβερὰ ἄσχημα ἐπάνω στὴν πλᾶκά της, ἀντὶ νὰ κάμῃ τὴν Πρόσθεσιν καὶ τὴν Ἀφαίρεσιν, ποὺ της ἔβαζε νὰ κάμῃ, ἢ τὰ ἄλλα πιὸ δύσκολα προβλήματα.

Ἕνα πρωΐ, ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἤκουσε τὸν κὺρ-Ἀλεπουδάκη που ἐγαύγισε παραπολὺ γελαστὰ καὶ χαρούμενα εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς. Εἶπε λοιπὸν ἀπὸ μέσα του, ὅτι φυσικὰ τὸ πρόβλημα δὲν ἦτο τόσο ἀστεῖο, ὥστε νὰ γελάσῃ ἐκεῖνος ὁ σκανδαλιάρης.

— Κᾶτι ἄλλο θὰ τρέχῃ... ἐσκέφθη.

Ἐπῆγε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω του, καὶ ἀμέσως ἀνεκάλυψε διὰ ποίαν αἰτίαν εἶχαν ξεραθῆ στὰ γέλια καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γειτόνισσά του, ἡ δεσποινὶς Λύκαινα.

Αὐτὴ ἡ κατεργάρα, ἀντὶ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά της (καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἦτο πολὺ εὔκολον — «Προσθέσατε 14 ἐλάφια εἰς 27 κουνέλια, ἀφαιρέσατε 17 ταύρους, πολλαπλασιάσατε τὸ ἐξαγόμενον μὲ 998 λαγοὺς καὶ εὕρετε πόσα πρόβατα κάμνουν»)... ἀντὶ λοιπὸν νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά της, ἐκάθησε κ' ἐζωγράφισε στὴν πλᾶκά της ἕναν πίθηκον — ἂς ποῦμε πῶς ἦταν πίθηκος! — μέσα ς' ἕνα κλουβί, καὶ γύρω-γύρω ἔβαλε ἀνθρώπους — ἂς ποῦμε πῶς ἦσαν ἄνθρωποι! — καὶ τον ἐκύτταζαν κ' ἐγελοῦσαν τάχατε, καὶ ἀπὸ πάνω στὸ κεφάλι του ἔγραψε:

«Ο ΔΙΣΤΟΙΧΙΣ ΓΑΙΡΟΝ ΤΖΙΚΟΤΖΑΙΚΩΣ, ΠΟΥ ΤΩΝ ΚΩΡΟΪ.»

Τὸ τέλος ὅμως τῆς φράσεως δὲν ἐγράφηκε, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐσήκωσε τὸ χέρι του, καὶ μόνον ὁ κὺρ-Ἀλεπουδάκης καὶ ἡ δεσποινὶς Λύκαινα εἰμποροῦν νὰ μας πληροφορήσουν ποῦ ἀκριβῶς τὸ κατέβασε!

« Ἐσήκωσε τὸ χέρι του. »

Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης δὲν εἶχε καλὴν μέθοδον εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἦσαν εὐχαριστημένα τὰ ζωάκια. Δέν τους ἐμάθαινε ὁ εὐλογημένος πράγματα χρήσιμα, ἀλλὰ μόνον ὅσα εἶχε μάθῃ αὐτὸς κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὰ ὅπως τα ἤθελαν καὶ τα ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι.

Τοὺς ἔκαμνε Ζωολογίαν, καὶ ἀντὶ νὰ τους εἰπῇ ὅτι «ὁ Λέων εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ζῴων,» τοὺς ἔβαζε νὰ μάθουν ἀπ' ἔξω αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ Ζωϊκὸν Βασίλειον, καὶ τὴν δευτέραν τὴν ἔχουν οἱ πίθηκοι.»

Ἄκουε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ τάξις, καὶ ὅλη μαζὶ ἐμούγγριζε, ἐγαύγιζε, ἐγρύλλιζε, ἐσφύριζε, τόσο πολύ, ὥστε ὁ δάσκαλος ἄφινε τὴν Ζωολογίαν καί τους ἔκαμνε Γαλλικά.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Γαλλικὰ τοὺς ἔβαζε θέματα σὰν ἐκεῖνα ποῦ εἶχε μάθῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Λόγου χάριν:

«Ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ ἔχει τὴν κλωστὴν τῆς γυναικὸς τοῦ σκυτοτόμου». ἢ «Ἔχει ὁ Ἄγγλος τὸ χρυσοῦν κονδυλομάχαιρον (κονδυλομάχαιρον ἐκ χρυσοῦ) τοῦ βιβλιοπώλου;»

— Καλέ, τί ἀνοστιὲς εἶνε αὐτές; ἔλεγεν ὁ Ἀγριοκαπράκος· τί με μέλει ἐμένα γιὰ τὴν κλωστὴ τῆς κόρης τοῦ κηπουροῦ ἢ γιὰ τὸ κονδυλομάχαιρον τοῦ βιβλιοπώλου; Δέν μας δίνει θέματα ποῦ νὰ λένε: «Τὰ δόντια τοῦ κάπρου εἶνε μυτερά»;

— Ναί! ἐφώναζε ἡ Τιγρίνα· κι' αὐτὸ ἀκόμα: «Ἡ τίγρις ἔχει νύχια δυνατά!... Ἡ τίγρις φορεῖ τὴν ὡραιοτέραν γοῦναν...» Αὐτὰ τὰ θέματα, μάλιστα, τὰ καταλαβαίνω!

— Ἐγὼ νὰ σας 'πῶ γιατὶ δέν μας δίνει τέτοια, εἶπε ὁ κὺρ-Ἀλεπουδάκης, ὁ ὁποῖος ἤτανε παμπόνηρος. Διότι δέν τα ξέρει! Ξέρει μονάχα ὅ,τι εἶνε μέσα στὸ βιβλίο. Ἐκεῖ ψάχνει κ' εὑρίσκει τὴν ἀπάντησιν. Τὸν εἶδα προχθὲς πού το ἔψαχνε!

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια εἰς βάρος τοῦ δασκάλου.

Καὶ ὅσον ἐπερνοῦσεν ὁ καιρός, τόσον περισσότερον ἐκάκιωναν μὲ τὸν κ. Μαϊμουδιάδην Δ. Φ. τὰ ζωάκια...

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι ὅπου σ' ἀντικρύζω
Μὲ λαχτάρα σταματῶ,
Καὶ περήφανα δακρύζω,
Ταπεινὰ σὲ χαιρετῶ.

Δόξα ἀθάνατη στολίζει
Κάθε θεία σου πτυχὴ
Καὶ μοζὶ σου φτερουγίζει
Τῆς πατρίδος ἡ ψυχή.

Ὅταν ξάφνω σὲ χειδεύῃ
Τ' ἀγεράκι τ' ἀλαφρό,
Μοιάζεις κῦμα που σαλεύει
Μὲ χιονόλευκον ἀφρό.

Κι' ὁ Σταυρός που λαμπυρίζει
Στὴν ψηλή σου κορυφή,
Εἶνε ὁ φάρος ποῦ φωτίζει
Μιὰν ἐλπίδα μας κρυφή.

Σὲ θωρῶ κ' ἀναθαρρεύω
Καὶ τὰ χέρια μου κτυπῶ,
Σὰν ἀγία σὲ λατρεύω,
Σὰν μητέρα σ' ἀγαπῶ.

Κι' ἀπ' τὰ στήθη μου ἀνεβαίνει
Μιὰ χαρούμενη φωνή:
Νᾶσαι πάντα δοξασμένη,
Ὦ σημαία γαλανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

— Μάλιστα! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἴσως, ὡς ἰατρικόν; . . .

— Ὄχι, σᾶς εἶπα ὅτι τὸ τρώγουν ἅμα δὲν ἔχουν ἄλλα τρόφιμα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Τὴν ἐποχὴν ποῦ ξεχειλίζει ὁ Ὀρενόκος, ὅλα τὰ θηράματα ἐγκαταλείπουν τὰς ὄχθας του καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ ὑψώματα, οὕτως ὥστε ἕνα σωστὸν μῆνα οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ κάμνουν καὶ νὰ διατηροῦν μεγάλας προμηθείας τροφίμων, πολὺ γρήγορα εὑρίσκονται εἰς τὰ στενά, καὶ ἀγωνίζονται πῶς νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας. Οἱ Ὀττομάκοι τότε καταφεύγουν εἰς αὐτὰς τὰς σφαίρας τῆς ἀργίλου, ποῦ μαζεύουν κοντὰ στὸν ποταμὸν καὶ τας βάζουν καὶ ξεραίνονται. Λέγουν ὅτι ἀρκοῦν αὐταὶ διὰ νὰ γελάσουν τὰς ἐνοχλήσεις τῆς κοιλίας των, ἐγὼ ὅμως προσθέτω ὅτι τόσον λιχουδεύονται αὐτὰ τὰ *πόγια*, ὅπως τα λέγουν οἱ ἴδιοι, ὥστε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ἄλλέως παρὰ νὰ ροκανίσουν ἕνα δύο ὡς φροῦτο μετὰ τὸ φαγητόν.

— Καὶ τὰ τρώγουν ἔτσι σκληρά;

— Ὄχι, τὰ μουσκεύουν καὶ κατόπιν τὰ καταβροχθίζουν μὲ φοβερὰν ὄρεξιν.

— Μὰ τί γεῦσιν ἔχουν τάχα αὐτοὶ οἱ χωμάτένιοι κεφτέδες;

— Γεῦσιν χωματίλας, ἀλλὰ εἶνε κάπως γλυκεῖς.

— Ἂν ἦτο ἄλλος καί μου διηγεῖτο τέτοια πράγματα, γιατρέ μου, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ τον ἐπίστευα. Ἄνθρωποι καὶ νὰ τρώγουν χώματα!... Ποῦ ἀκούσθηκε τέτοιο πρᾶγμα;

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον ἐκπληκτικὸν πρᾶγμα, νεανίσκε μου. Εἶνε καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄγριοι λαοί που τρώγουν τὸ χῶμα· οἱ Νεοκαληδόνιοι λόγου χάριν, μερικοὶ λαοὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἀρχιπελάγους, μερικαὶ φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ μερικαὶ φυλαὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Μακένζη, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν. Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἰάβας ἀκόμη τρώγουν τὰ *ἄμπο*, δηλαδὴ κάτι πλακίδια ὀπτῆς γῆς, καὶ τὰ παρατρώγουν μάλιστα.

— Ἐγὼ εἶδα καὶ μαύρους 'ς τὰς φυτείας, ποῦ ἔτρωγαν χῶμα, εἶπεν ὁ Ραφαήλ.

«Προσοχή, φίλοι μου! εἶνε μεθυσμένοι...» (Σελ. 68, στ. γ'.)

— Ἀλλὰ τὸ κυρίως περίεργον καὶ ἀνεξήγητον εἶνέ, ὅτι εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ πτηνὰ τρώγουν τὸ χῶμα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ κλῖμα κάμνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα νὰ θέλουν νὰ τρέφωνται μὲ χῶμα.

— Καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῷα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος, ἀκόμα περισσότερον κατάπληκτος.

— Μάλιστα, νεανίσκε μου. Ἔχω ἰδῆ ἐγὼ καὶ πουλιὰ καὶ ζῷα νὰ μαζεύωνται τὴν νύκτα, μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, εἰς τὰς γαίας τὰς ἀργιλώδεις καὶ μαλακὰς ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ποῦ λέγονται *μπαρριέρος*, καὶ νὰ χορταίνουν ἀπὸ χῶμα. Ἦσαν καὶ κάπροι ἀκόμη, ἢ μᾶλλον *πέκκαροι*, δηλαδὴ ἀμερικανικοὶ ἀγριόχοιροι, ἦσαν ἀκόμη καὶ *καριουκού*, ποῦ εἶνε εἶδος αἰγάγρων.

—Καὶ δὲν προξενεῖ στομαχικὰς διαταράξεις ἡ ἄργιλος;

— Σοβαρωτάτας, Ἀλόνσε μου. Οἱ ἄνθρωποί πού την τρώγουν μαραίνονται σιγὰ-σιγά, καταντοῦν ἐλεεινοὶ καὶ ἀποθνήσκουν φθισικοί.

— Καὶ δὲν παύουν νὰ την τρώγουν;

— Ὄχι. Εἶνε μάλιστα τόσον δύσκολον νὰ ἐκριζωθῇ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ὥστε ὁποιος τὸ ἔχει πεθαίνει, ἀλλὰ δὲν το ἐγκαταλείπει. Εἰς τὰς φυτείας, βάζουν εἰς τοὺς μαύρους πού το ἔχουν φίμωτρον ἀπὸ σύρματα κλειδωμένον μὲ λουκέτο. . . Ἂς φάγωμεν ὅμως περιττὸν νὰ χάνωμεν τὸν καιρόν μας καὶ νὰ περιμένωμεν τὸν νοικοκύρην αὐτῆς ἐδῶ τῆς παράγκας.

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξανακατέβουν, ὅταν ἔξαφνα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἠκούσθησαν φοβεροὶ ἀλαλαγμοί, βραχναὶ φωναί, μανιώδη ὀρλιάσματα· κατόπιν ἔσπασαν ὁρμητικῶς τὰ κλαδιά, καὶ τέλος ἐνεφανίσθησαν δέκα ἢ δώδεκα ὑψηλόσωμοι Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι ἐκυνηγοῦσαν κ' ἐκτυποῦσαν μὲ λύσσαν ἀλληθινὴν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Οἱ Ὀττομάκοι! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ναί, εἶπεν ὁ ἰατρός. Προσοχὴ τώρα, φίλοι μου! Εἶνε μεθυσμένοι μὲ *νιόπο*!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ «ΑΚΑΡΕ»

Οἱ Ὀττομάκοι εἶνε οἱ ρωμαλεώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ὀρενόκου· εἶνε καὶ οἱ ὑψηλότεροι μάλιστα. Ἔχουν μόνον ἀσθενικὴν τὴν ὄψιν ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι τρώγουν κατὰ κόρον τὰ *πόγια*. Εἶνε οἱ Ἀθίγγανοι τῶν χωρῶν ἐκείνων· διότι δὲν ἔχουν χωρία, κτίζουν τὰς καλύβας των ὅπως καὶ ὅπου τύχῃ, δὲν καλλιεργοῦν οὔτε τὰ κολοκύθια οὔτε τὸ μανιόκον ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἀρκοῦνται μὲ τοὺς καρπούς που κόπτουν ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους, καὶ μὲ τὰ προϊόντα τῆς θήρας καὶ τῆς ἁλιείας. Ἓν πάθος ἔχουν μόνον: νὰ βάφωνται. Ἐξοδεύουν ἐνίοτε ὁλοκλήρους ἡμέρας διὰ νὰ χρωματίζουν μὲ διάφορα χρώματα τὸ σῶμά των καὶ τὰ μαλλιά των ἀκόμη· ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κάμνουν μόνον κατὰ τὰς ἐπισήμους περιστάσεις. Συνήθως περιορίζονται εἰς τὸ νὰ πασαλείφουν τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μαλλιά των μὲ ὤχραν κιτρίνην ἢ ἐρυθρὰν ἢ κυανῆν.

Ἂν καὶ συχνὰ ἐσχετίσθησαν μὲ τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους, εἶνε ἀκόμη ἄγριοι, ὅπως ἦσαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, καὶ δὲν ἔκαμαν τὴν παραμικρὰν πρόοδον.

Ἡ ἐνδυμασία των, ὅπως καὶ πρὸ τε-

τρακοσίων ἐτῶν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν ἁπλούστατον φουστανάκι ἀπὸ φύλλα πλεγμένα, τὸ *γουαγιάκο*, ὅπως το λέγουν αὐτοί, καὶ τὰ ὅπλα των δὲν ἤλλαξαν καθόλου· διότι ἔχουν ἀκόμη τὴν καλαμοσάλπιγγα (ἐν εἶδος σωλῆνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκσφενδονίζουν βέλη), τὸ ρόπαλον καὶ ἓν εἶδος γάντζου διὰ νὰ σκοτώνουν τοὺς *ἀλλιγάτορας* καὶ τοὺς *λαμαντίνους*. . .

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαφνα ἐμφανισθῆ κ' ἐκυνηγοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κ' ἐπιάνοντο ἀπὸ τὰ μαλλιά, κ' ἐσχίζονταν μὲ τὰ νύχια, κ' ἐγρονθοκοποῦντο μεταξύ των, ἐφαίνοντο πραγματικῶς μεθυσμένοι, ὅπως εἶχεν εἰπῆ ὁ ἰατρός. Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀντιληφθῆ τὴν παρουσίαν τῶν τριῶν λευκῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φρονίμως ὑποχωρήσῃ πρὸς τὴν λέμβον των καί, πρὸς μεγαλειτέραν προφύλαξιν εἶχαν ἑτοιμάσῃ τὰ τουφέκια των.

— Μά, τί κάμουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;—ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύτταζε μὲ μεγάλην περιέργειαν.

— Δέρνονται μεταξύ των, καθὼς το βλέπεις πολὺ καλά,—ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Εἶνε μεθυσμένοι μὲ *νιόπο*.

— Μὲ ρῶμι ἢ μὲ *κάσκαρα*, ἴσως;

— Ὄχι, ἀλλὰ μὲ μίαν σκόνην ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ φύλλα μιμόζας καὶ ἓν εἶδος ἀργίλου ἐξαγομένης ἀπὸ κάτι κογχύλια, ποῦ εἶνε ἄφθονα εἰς αὐτὸν τὸν ποταμόν.

— Εἶνε λοιπὸν ἕνα εἶδος ταμπάκου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἔχει τὰς ἰδιότητας τοῦ ταμπάκου, τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ *μπετέλ*, τὸ ὁποῖον μασσοῦν οἱ Ἰνδοκινέζοι καὶ οἱ Μαλαῖοι, ἀλλὰ ἡ κατάχρησίς του προξενεῖ μίαν παράδοξον ἔξαψιν, ἡ ὁποία κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φιλονεικῇ καὶ νὰ πιάνεται στὰ χέρια μὲ τὴν παραμικροτέραν ἀφορμήν. Οἱ Ὀττομάκοι εὑρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν, ἅμα μεθύσουν, διὰ νὰ ἐξοφλήσουν τὰ μίση καὶ τὰ πάθη των.

— Ἐφ' ὅσον περιορίζονται εἰς τὰ γροθοκοπήματα καὶ τὲς κλωτσιές, μικρὸ τὸ κακό!—εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κάμνουν καὶ χειρότερα, παιδί μου, — εἶπεν ὁ ἰατρός. Βουτοῦν τὰ νύχια των, — καὶ συνειθίζουν νὰ ἔχουν μακρὰ νύχια,—εἰς τὸν δηλητηριώδη χυμὸν τοῦ κουράρε καὶ κάμνουν πολλάκις θανατηφόρους πληγὰς μὲ αὐτά.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ὀττομάκοι, κτυπῶντες καὶ κτυπώμενοι, εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν 50 βημάτων ἀπὸ τὴν καλύβην. Ἦσαν τόσον ἐνησχολημένοι μὲ τὴν συμπλοκήν των, ὥστε δὲν εἶχαν ἀκόμη ἰδῆ τοὺς ξένους θεατάς.

Ἔξαφνα, ἕνας ἀπὸ αὐτούς, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀντικρούσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ἔπεσεν εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἀμέσως ἐσηκώθη γύρω του ἀφρός, καὶ ἐνεφανίσθησαν μία τερατώδης κεφαλὴ καὶ μία οὐρὰ ὠπλισμένη μὲ ὀστεώδη λέπια, ἠκούσθη δὲ μία ὀξεῖα σπαρακτικὴ κραυγή.

Ὁ Ἰνδὸς ἀνέβη γρήγορα τὴν ὄχθην, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονός του εἶχε μείνῃ μεταξὺ τῶν σιαγόνων ἑνὸς καϊμάνου, ὅστις ὕπνωττεν εἰς τὰ ρηχά. Αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον ἐπεισόδιον φαίνεται ὅτι ἐξήτμισεν εἰς μίαν στιγμὴν τὴν μέθην τῶν Ἰνδῶν που ἐδέρνοντο μεταξύ των καὶ ὅτι ἐκοίμισεν ἀμέσως ὅλας τὰς μνησικακίας των.

Ὅλοι μαζὶ ὥρμησαν πρὸς τὸν σύντροφόν των. Ἀπὸ τὸν κομμένον βραχίονα τούτου ἔτρεχε ποταμηδὸν αἷμα ἀφρισμένον. . .

— Μά, κακομοίρη, θὰ πεθάνῃς, ἂν δὲν μ' ἀφίσῃς νὰ σου δέσω τὴν πληγή σου.

Ὁ Ἰνδὸς ἐχαμογέλασε περιφρονητικῶς· ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἠσθάνετο κανένα πόνον, — τόσην καρτερόψυχίαν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

— Ἐμεῖς ξεύρομε γιατρικὰ καλλίτερα παρὰ οἱ *πιάγε* τῶν λευκῶν, εἶπε κατόπιν. Νά τος, ποιὸς θὰ μὲ γιατρέψῃ!

Ἕνας Ἰνδός, ὁ ὁποῖος ὀλίγον προτήτερα εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος, ἐπέστρεφεν ὠπλισμένος μ' ἕνα μαχαῖρι καλὰ ἀκονισμένον καὶ ἐφωδιασμένος μὲ κάτι πράγματα τυλιγμένα εἰς μεγάλα φύλλα.

— Ἐμπρός, ἄρχισε! εἶπεν ὁ πληγωμένος, καὶ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸν αἱμοσταγῆ βραχιόνά του.

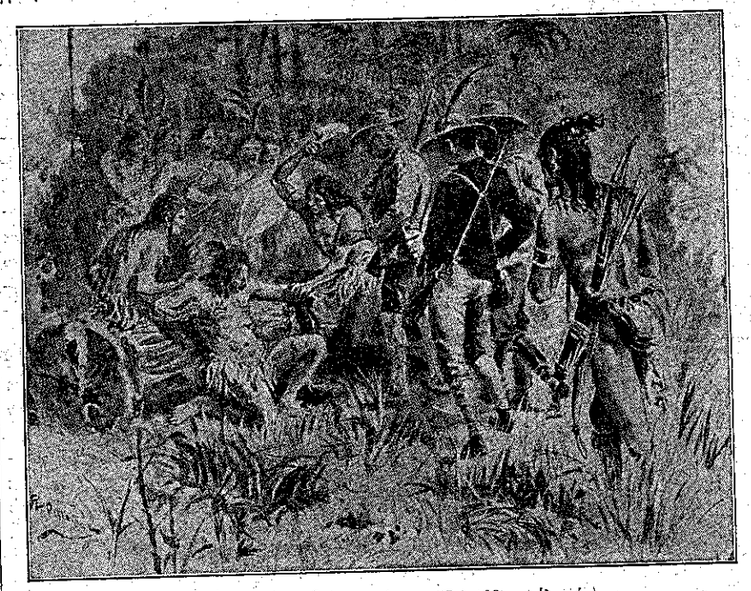

«Ὁ πληγωμένος εἶχε γονατίσῃ.» (Σελ. 69, στήλ. γ'.)

Ὁ Γιαρουρῆς καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ εἶχαν πιάσῃ τὰ κουπιά· διηύθυναν τὴν λέμβον πρὸς τὴν ὄχθην, διὰ νὰ βοηθήσουν τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετον αἱμορραγίαν.

— Ἔρχομαι νὰ σε ἰατρεύσω,—εἶπεν ὁ ἰατρὸς πηδῶν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ βαδίζων πρὸς τὸν ἀκρωτηριασμένον.

Οἱ Ὀττομάκοι καμμίαν ἔκπληξιν δὲν ἔδειξαν, ὅταν εἶδαν ἀποβιβαζομένους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους. Ἔρριψαν μόνον ἓν βλέμμα πρὸς τοὺς νεοελθόντας, καὶ περισσότερον ἐκύτταξαν μὲ θαυμασμὸν τὴν λέμβον των.

— Δεῖξέ μου τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ Βελάσκος πρὸς τὸν ἀκρωτηριασμένον. Εἶμαι *πιάγε* ἐγὼ (ἰατρός).

— Δῶσέ μου ρακί, ἂν ἔχῃς, ἀπήντησεν ὁ πληγωμένος. Αὐτὸ θὰ με ὠφελύσῃ, κι' ὄχι τὰ γιατρικά σου.

— Θὰ τον σκοτώσῃ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Μὴν τον ἀφίνετε, γιατρέ μου!

— Ἂς κάμῃ τὴ δουλειά του, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Βελάσκος. Θὰ ἰδῆς τί ἐπιτήδειοι χειροῦργοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄγριοι.

Ὁ πληγωμένος εἶχε γονατίσῃ κ' ἐκρατοῦσε τὸ χέρι του ἀκουμβισμένον εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς πεσμένου δένδρου. Ὁ ἀκρωτηριασμὸς ἦτο τρομακτικώτατος· τὸ κόκκαλο εἶχε γίνῃ θρύμματα μέσα στὰ φοβερὰ σαγόνια τοῦ θηρίου, καὶ αἱ σάρκες εἶχαν λιανισθῆ σὰ νὰ εἶχεν ἐμπλακῆ ἐκεῖνο τὸ χέρι εἰς τὸν ὀδοντωτὸν τροχὸν κάποιας μηχανῆς. Ὁ Ἰνδὸς ὅμως διετήρει τὴν ἔκτακτον καὶ ἀτάραχον ἠρεμίαν του· μόνον δὲ ὁ κρύος ἱδρώς, που ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, ἐπρόδιδε τοὺς φρικτοὺς πόνους του.

Ὁ αὐτοσχέδιος χειροῦργος ἔπιασε τὴν ἄκραν τοῦ μέλους ἐκείνου, ἀπὸ τὸ

ὁποῖον ἀνέβρυζε τὸ αἷμα κατὰ συχνὰ διαλείμματα, καὶ μὲ τὸ μαχαῖρι περιέκοψε συμμετρικὰ τὸ κόκκαλο, καὶ κατόπιν ἐκαθάρισε τὰ κρεμασμένα τεμάχια τῆς σαρκὸς μὲ θαυμαστὴν ἐπιτηδειότητα καὶ χωρὶς ν' ἀφίσῃ οὔτε στεναγμὸν ὁ πληγωμένος.

Ὅταν ἰσοπεδώθη ὁ ἀκρωτηριασμός, ἐπῆρε ὀλίγον ξηρὸν χορτάρι, τὸ ἐβούτηξε εἰς ἐν ὑγρὸν ποὺ εἶχε μέσα εἰς μίαν νεροκολοκύθαν, τὸ ἐφήρμοσεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγήν, καὶ κατόπιν ἐπέθεσε στρῶμα ἀργίλου, καὶ τὰ ἔδεσεν ὅλα μὲ μερικὰ φύλλα καὶ μὲ μίαν κληματίδα.

Ἦτο καιρὸς πλέον· ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ποὺ εἶχε χάσῃ, ἔπεσεν ἐπάνω στὰ χόρτα μὲ ἕνα βαθὺν στεναγμόν.

— Ἐτελείωσεν ἡ ἐγχείρισις! εἶπεν ὁ Βελάσκος.

— Καὶ θὰ γίνῃ καλά; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ πληγή του θὰ εἶνε ἐπουλωμένη.

— Μὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ὑγρόν, ποῦ ἔβαλε μὲ τὸ χόρτο;

— Εἶνε *συνεγούμπα*, ἡ πανάκεια τῶν Ἰνδῶν διὰ τὰς πληγάς, ἕνας χυμὸς ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ στεγνόνῃ καὶ ν' ἀποξηραίνῃ γρήγορα τὰ τραύματα.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ μονόχειρ Ἰνδὸς ἐσηκώθη. Ἔδειξεν εἰς τοὺς συντρόφους του τὸν ποταμὸν καὶ εἶπε:

— Τὸ χέρι μου ἔμεινε ἐκεῖ.

— Θὰ πᾶμε νὰ το εὕρωμεν! τοῦ ἀπεκρίθησαν οἱ σύντροφοί του.

— Θέλω τὴν καρδιὰ τοῦ καϊμάνου.

— Θὰ τὴν φάγῃς ἀμέσως.

— Θέλω καὶ τὸ χέρι μου.

— Θὰ το ξαναπάρῃς!

Ἔβαλαν τότε οἱ Ὀττομάκοι τὸν σύντροφόν των νὰ πλαγιάσῃ εἰς μίαν αἰώραν τὴν ὁποίαν εἶχαν τεντώσῃ ἀνάμεσα εἰς δύο κλαδιά, τοῦ ἔδωσαν νὰ πίῃ ἓν εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἀπὸ τὴν μανιόκαν, κατόπιν διηυθύνησαν πρὸς τὸν ποταμόν, καὶ ἤρχισαν νὰ ψάχνουν εἰς τὰ νερὰ μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Τί κάμνουν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἑτοιμάζονται νὰ ἐκδικήσουν τὸν σύντροφόν των, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ σκοτώσουν τὸν καϊμάνον.

— Μὲ τὰ βέλη;

— Θὰ τον πιάσουν μὲ τὸν βρόχον. Κύτταξέ τους μὲ τί τρόπον ἐργάζονται...

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ ΚΑΙ Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ANDERSEN)

Γύρω-γύρω εἰς τὸν κῆπον ἦταν φράχτης ἀπὸ ἀγριοφουντουκλές, ἔξω ἀπὸ αὐτὲς ἦταν χωράφι καὶ λειβάδι μὲ ἀγελάδες καὶ πρόβατα, ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ κήπου ἦτο μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιά· κάτω ἀπὸ αὐτὴν ἐκάθουνταν ἕνας σάλιαγκας, ποῦ εἶχε κάτι σπουδαῖο μέσα του, δηλαδὴ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

«Περίμενε μόνο νὰ ἔλθῃ ὁ καιρός μου! ἔλεγε, καὶ θὰ κάμω κάτι καλλίτερο παρὰ νὰ βγάζω τριαντάφυλλα, νὰ κάνω φουντούκια ἢ νὰ δίνω γάλα, σὰν τὲς φουντουκλές, τὲς ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα!»

«Περιμένω πολλὰ ἀπὸ σᾶς! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά· μοῦ ἐπιτρέπετε μόνο νὰ σας ἐρωτήσω, πότε θὰ φανοῦν αὐτὰ ὅλα;»

«Δὲν βιάζομαι! ἀπήντησεν ὁ σάλιαγκας· σεῖς τὰ κάνετε ὅλα βιαστικά! Αὐτὸ δὲν αὐξάνει τὴν ἀνυπομονησία!»

Τὸν ἄλλο χρόνο ἐκάθουνταν ὁ σάλιαγκας ἀπάνω-κάτω στὴν ἴδια θέσι, στὴ λιακάδα, κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά, ποῦ πάλι ἔβγαλε μπουμπούκια καὶ ξεδίπλωνε τριαντάφυλλα, πάντα δροσερά, πάντα καινούργια. Καὶ ὁ σάλιαγκας ἐβγῆκεν ὁ μισὸς ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἐτέντωσεν ἔξω τὰ κερατάκια του καὶ πάλι τὰ τράβηξε μέσα.

«Ὅλα εἶνε τὰ ἴδια σὰν πέρυσι! Καμμιὰ πρόοδος! Ἡ τριανταφυλλιὰ ὅλο καὶ τριαντάφυλλα, τίποτε ἄλλο δὲν ξέρει!»

Τὸ καλοκαῖρι, τὸ φθινόπωρο, ἐπέρασαν· ἡ τριανταφυλλιὰ εἶχε τριαντάφυλλα καὶ μπουμπούκια, ὡς ὅτου ἔπεσε τὸ χιόνι καὶ ὁ καιρὸς ἔγινεν ἄγριος καὶ ὑγρός· τότε ἔγειρε πρὸς τὴ γῆ, καὶ ὁ σάλιαγκας ἐτρύπωσε στὸ χῶμα.

Ἄρχισε καινούργιος χρόνος· τὰ τριαντάφυλλα ἐφάνηκαν πάλι, τὸ ἴδιο καὶ ὁ σάλιαγκας.

«Εἶστε τώρα γέρικη τριανταφυλλιά! εἶπε ὁ σάλιαγκας· κυτάξετε γρήγορα ν' ἀδειάσετε τὴ γωνιά. Ἐδώσατε εἰς τὸν κόσμο ὅλα ὅσα εἴχατε μέσα σας, ἂν σπουδαῖα πράγματα, αὐτὸ εἶνε ζήτημα, ποῦ δὲν εὐκαίρησα νὰ το σκεφθῶ· τοῦτο ὅμως εἶνε βέβαιο καὶ φανερό, ὅτι ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐκάμετε γιὰ τὴν ἐσωτερική σας ἀνάπτυξι, ἀλλέως θὰ γινόσασθε κάτι ἄλλο. Τί δικαιολογία εὑρίσκετε 'ς αὐτό; Γρήγορα θὰ καταντήσετε μονάχα ἕνα ξερὸ κλαδί! Καταλαβαίνετε τί λέγω;»

«Μὲ τρομάζετε! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιὰ· ἀκόμη δὲν το σκέφθηκα αὐτό.»

«Ὄχι βέβαια, γιατί ποτὲ δὲν ἐσκεφθήκατε τίποτε! Συλλογισθήκατε ποτέ, γιατί ἀνθούσατε καὶ τί συμβαίνει στὴν ἄνθησι, γιατί ἔτσι καὶ ὄχι ἀλλέως;»

«Ὄχι! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά. Ἀνθίζω χαρούμενη, γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κάμω ἀλλιῶς. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ζέσταινε, τὸ ἀεράκι ἐδρόσιζε, ἔπινα τὴν καθαρὴ δροσούλα καὶ τὴ δυνατὴ βροχή, ἀνάσαινα, ἐζοῦσα! Ἀπὸ τὸ χῶμα ἀνέβαινε μιὰ δύναμι μέσα μου, ἀπὸ ψηλὰ ἤρχουνταν μιὰ δύναμι, ἔνοιωθα μιὰ πάντα νέα, πάντα μεγαλήτερη εὐτυχία, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε πάντα ν' ἀνθίζω· αὐτὴ ἦταν ἡ ζωή μου, δὲν μποροῦσ' ἀλλέως!»

«Πολὺ ἀναπαυτικὴ ζωὴ περάσατε!» εἶπεν ὁ σάλιαγκας.

«Βέβαια! ὅλα τ' ἀπήλαυσα! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά· ἀλλὰ σὲ σᾶς ἐδόθηκαν ἀκόμη περισσότερα! Εἶσθε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς σκεπτικές, βαθιὲς φύσεις, ἕνας ἀπὸ τοὺς προνομιούχους ἐκείνους, ποῦ θὰ ἐκπλήξουν τὸν κόσμο!»

«Αὐτὸ οὔτε στ' ὄνειρό μου δὲν το 'σχεδίασα! εἶπεν ὁ σάλιαγκας. Ὁ κόσμος ὁλωσδιόλου δὲν μ' ἐνδιαφέρει! Τί ἔχω νὰ κάμω μὲ αὐτόν; Ἔχω ἀρκετὰ μὲ τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἀρκετὰ μέσ' στὸν ἑαυτό μου!»

«Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅλοι ἐμεῖς σ' αὐτὴ τὴ γῆ νὰ δίνωμε τὸ ἐκλεκτότερο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας στοὺς ἄλλους, νὰ παράγωμε ὅ,τι εἶνε εἰς τὴ δύναμί μας;

— Ἀλήθεια, ἐγὼ μόνο τριαντάφυλλα ἔδωκα! Ἀλλὰ σεῖς; Σεῖς, ποῦ εἶσθε τόσο πλούσια προικισμένος, τί ἐχαρίσατε στὸν κόσμο; Τί θὰ δώσετε;»

«Τί ἔδωκα; τί θὰ δώσω; — τὸν φτύνω! δὲν ἀξίζει τίποτε, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Βγάζετε τριαντάφυλλα, γιατί ὄχι; ἄλλο τίποτε δὲν μπορεῖτε νὰ μάθετε! Ἂς κάνῃ ἡ ἀγριοφουντουκιὰ φουντούκια, ἂς δίνουν οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα γάλα, αὐτὰ ὅλα ἔχουν τὸ καθένα τοὺς πελάτες του, ἐγὼ ἔχω τὸν δικό μου μέσα μου! Πηγαίνω μέσα στὸν ἴδιο ἑαυτό μου καὶ ἐκεῖ μένω. Ὁ κόσμος δὲν μ' ἐνδιαφέρει διόλου» Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἐτρύπωσε ὁ σάλιαγκας στὸ σπίτι του μέσα καὶ ἔκλεισε μὲ κόλλα τὴν πόρτα του.

«Εἶνε πολὺ θλιβερό! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά. Μὲ κάθε προσπάθεια μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ζαρώσω μέσ' στὸν ἑαυτό μου, πρέπει πάντα νὰ βγαίνω ἔξω, πάντα νὰ βγάζω τριαντάφυλλα. Ξεφυλλίζουνε αὐτὰ ἀλήθεια καὶ σκορποῦνται στὸν ἄνεμο! Ἀλλὰ εἶδα ἕνα τριαντάφυλλο, ποῦ ἐβάλθηκε στὸ ψαλτῆρι τῆς νοικοκυρᾶς, ἕνα τριαντάφυλλό μου εὕρῃκε θεσούλα πάνω στὸ στῆθος ἑνὸς νέου, ὡραίου κοριτσιοῦ καὶ φιλήθηκε ἀπὸ τὰ χείλη της μὲ τὴ δροσερὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε τόσο, αὐτὸ ἦταν ἀληθινὴ εὐλογία. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀνάμνησί μου, ἡ ζωή μου!»

Καὶ ἡ τριανταφυλλιὰ ἄνθιζε μὲ ἀθωότητα, καὶ ὁ σάλιαγκας ἔμενε καὶ ἐτεμπέλιαζε μέσ' στὸ σπίτι του. Ὁ

κόσμος δὲν τον ἐνδιέφερε καθόλου.

Χρόνια πέρασαν.

Ὁ σάλιαγκας ἔγινε χῶμα μέσ' στὸ χῶμα, ἡ τριανταφυλλιὰ ἔγινε χῶμα μέσ' στὸ χῶμα· καὶ τὸ τριαντάφυλλο μέσ' στὸ ψαλτῆρι εἶχε ξεραθῆ,—ἀλλὰ εἰς τὸν κῆπο ἄνθιζαν νέες τριανταφυλλιές, εἰς τὸν κῆπο ξεφύτρωναν νέοι σαλιάγκοι· ἐμαζεύουνταν μέσ' στὸ σπίτι τους, ἔφτυναν ἔξω—ὁ κόσμος διόλου δὲν τους ἐνδιέφερε.

Ἔ, δὲν ἀρχίζομε πάλι νὰ διαβάζομε τὸ παραμύθι ἀπ' ἀρχῆς; Διαφορετικὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ

ΟΛΙΓΑΠΟΛΑ

Ἡ μεγάλη σωματικὴ ἀντοχὴ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης εἰς τὰ ὅπλα, τὰς ὁποίας ἔδειξαν εἰς τὸν πόλεμόν των οἱ Ἰάπωνες, ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων παρατηρητῶν εἰς τὰς τελείας μεθόδους τῶν ἀσκήσεών των.

Ὄχι δὲ μόνον ἀσκοῦνται καὶ γυμνάζονται ὅπως πρέπει, ἀλλὰ καὶ πειθαρχοῦν καὶ ζοῦν λιτότατα καὶ συνεθίζουν νὰ κάμνουν ὅλας των τὰς ἀσκήσεις εἰς τὸ ὕπαιθρον, διότι ὁ καθαρὸς ἀέρας κάμνει εὐεργετικώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς γυμναστικῆς.

Γυμναστικὰ ὄργανα δὲν μεταχειρίζονται σχεδὸν καθόλου, ἀλλὰ καταβάλλουν ὅλας τὰς προσπαθείας των νὰ μὴν ἀφίσουν ἀγύμναστον κανὲν μέλος τοῦ σώματός των.

Μία ἀπὸ τὰς ἀγαπημένας των ἀσκήσεις εἶνε ἡ λογχομαχία. Κάμνουν σωστὰς φευδομάχας μὲ δόρατα ἀπὸ μακρότατα βαμβοῦ. Οἱ μαχηταὶ σκεπάζουν τὴν κεφαλήν των μὲ καλύπτρας καὶ προσωπίδας συρματοπλέκτους καθὼς τῆς ξιφασκίας, καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον ἀλλήλων μὲ τὰ δόρατα. Ἕκαστος προσπαθεῖ πῶς ν' ἀποσπάσῃ τὸ δόρυ τοῦ ἀντιπάλου ἀπὸ τὰ χέρια· τοῦ, ἅμα δὲ το κατορθώσῃ, ἐφορμᾷ καὶ τὸν ἀγκαλιάζει, καὶ παλαίουν τότε, ἕως ὅτου πέσῃ κάτω ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται εἰρηνικώτατα καὶ εὐθυμότατα, χωρὶς θυμὸν ἢ πάθος, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως.

※

Ὁ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποθανὼν πρώην πρόεδρος τῆς ἄλλοτε Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβααλ γέρω-Κροῦγερ ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐπῆγε πρώτην φορὰν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ζουλοῦ· δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐσκότωσε τὸν πρῶτόν του λέοντα· εἰς ὅλην τὴν ζωήν του ἐσκότωσε πέντε τὸ ὅλον λέοντας, μόνος του, χωρὶς νὰ ξλογαριάσωμεν τοὺς ρινοκέρωτας καὶ τοὺς ἱπποποτάμους. Ἡ ἀντιπάθειά του ἐναντίον τῶν Ἄγγλων ἦτο κληρονομική· διότι καὶ ὁ πατέρας του εἶχε ρίψῃ τὴν πρώτην του βολὴν ἐναντίον ἀγγλικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 1848. Εἶχεν ἀναταραχῆ εἰς τὴν ἀγροικίαν τῶν γονέων του, καθὼς τὰ ἄλλα μποερόπουλα, δηλαδὴ ὁδηγῶν τὰς ἀγελάδας εἰς τὴν βοσκὴν καὶ βοηθῶν κάποτε εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν· ὅσα δὲ γράμματα εἶχε μάθῃ, τὰ ἔμαθε μόνον ἐντὸς διαστήματος τριῶν μηνῶν. Ἀλλὰ καὶ τότε μὲ συχνὰς διακοπάς, ἐξ αἰτίας τῶν συχνῶν μεταστασθμεύσεών τῆς οἰκογενείας του μὲ τὰ ποίμνιά της· ὅπου ἐστάθμευαν ἔκτιζαν καὶ μίαν καλύβην ἀπὸ καλάμια καὶ χόρτα, ἐκεῖ δὲ ὁ Κροῦγερ μὲ τὰ ἄλλα μποερόπουλα ἐδιδάσκοντο τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μετὰ λύπης μου παρατηρῶ, ὅτι θὰ παύσῃ βαθμηδὸν ἡ ζωηρὰ κίνησις τῶν ψευδωνύμων.» Μοῦ τὸ γράφει ἡ *Μυσηριώδης Φύσις*, καὶθέλει νὰ εἰπῇ μὲ τοῦτο, ὅτι οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ φαφευγουν τὴν πληρωμήν, θὰ προτιμοῦν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ φαίνωνται μὲ τὰ ὀνόματά των. Ὄχι, ὁ φόβος της εἶνε μάταιος. Περισσότεροι ἀπὸ 2,000 συνδρομηταὶ ἔχουν ἤδη τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν ψευδωνυμον δωρεάν, ὡς ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομήν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας· καὶ οἱ μισοὶ απ' αυτους νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ δικαιώματός των, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ζωηρότης μεγαλητέρα παρὰ ποτέ; Ἔπειτα εἶνε τὰδέλφια τῶν συνδρομητῶν· αὐτὰ ανέκαθεν επλήρωναν 1 φράγκον ὡς δικαίωμα ψευδωνυμου καὶ συμμετοχῆς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς· τὸ πληρόνουν λοιπὸν καὶ τωρα προθυμότατα, καὶ ἡ φάλαγξ τῶν ψευδωνυμικῶν αυξάνεται καὶ κραταιοῦται.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ «ζωηρὰ κίνησις τῶν ψευδωνυμων» θὰ ἐλαττωθῇ, πάλιν τὸ κακὸν θὰ εἶνε πολὺ μικρότερον, ἀπὸ ἓν ἄλλο ποὺ ἐκινδυνεύαμεν νὰ πάθωμεν: Νὰ καταργήσωμεν ὁλωσδιόλου τὰ ψευδώνυμα. Διότι, καθὼς σᾶς εἰπα καὶ ἄλλοτε, τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, τὰ ψευδώνυμα ἔγιναν τόσον πολλά, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ ἱδρυθῇ ἰδιαιτέρα δι' αὐτὰ ὑπηρεσία καὶ νὰ προστεθῇ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Γραφείου ἓν ἔξοδον σημαντικόν. Καὶ τὸ ἔξοδον αὐτὸ ἔπρεπε νὰ καλυφθῇ.

Δυστυχῶς ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει συνδρομητὰς ἀρκετους, διὰ νὰ καλυπτῃ μόνον ἀπὸ τὴν συνδρομὴν ὅλα της τὰ ἔξοδα. Καὶ τὸ παραμικρὸν πρόσθετον ἔξοδον, εἶνε δι' αὐτὴν βαρύ. Σημειωσατε δὲ ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπέστη σημαντικὴν ζημίαν ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ φράγκου, καὶ φέτος ἡ ζημία θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα. Καὶ διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν, σᾶς λέγω ὅτι ἐνῶ πρόπερσυ ἀκόμη τὰ 8 χρυσὰ φράγκα τῆς συνδρομῆς τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀντιστοιχοῦσαν μὲ δραχμὰς 13, σήμερον ἀντιστοιχοῦν μὲ μόνον δρ. 10,40! Δηλαδὴ ἀπὸ κάθε συνδρομητὴν τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰσπράττω 2,60 ὀλιγωτερον. Γιὰ λογαριάστε! Καὶ ἐνῶ ἡ εἰσπραξις ἠλαττώθη, τὰ ἔξοδα ἀπεναντίας ηὐξησαν... Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ λοιπόν; Δὲν ἔπρεπε νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἕνας πόρος; Καὶ διὰ νὰ μὴν αὐξήσω τὴν συνδρομήν, ὥρισα τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνυμου. Ἐπιτέλους αὐτὸ δὲν εἶνε ὑποχρεωτικόν. Ὅποιος θέλει ψευδώνυμον, ἂς πληρόνῃ· ὅποιος δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ, ἂς διαγωνίζεται μὲ τὸνομά του.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε μικρά. Συγκρίνατέ την μὲ τὰς συνδρομὰς τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν (ἀρίνω δὰ τὰ ξένα) περιοδικῶν, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι σχετικῶς ἔπρεπε νὰ ἦτο *διπλασία*. Ἂν ἡ ἔκπτωσις τοῦ χρυσοῦ ἐξακολουθήσῃ, ἂν ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ ξεσπαθώματος δὲν προσθέσῃ φέτος πολλοὺς συνδρομητάς, τότε μετὰ λύπης μου θὰναγκασθῶ ναὐξήσω τὴν συνδρομήν, ἄνευ αὐξήσεως τοῦ φύλλου, εἰς 10 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ εἰς 10 φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ὁ καιρὸς ὁδηγός!

Ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* [ΕΕ] ἐμέτρησε τὰ Παιδικὰ *Πνεύματα* ποὺ ἐδημοσίευσα τὸ λῆξαν ἔτος. Εἶνε ἐν ὅλῳ ἑβδομῆντα. Τὰ περισσότερα τὰ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Ἕλλην Ἀθλητής*, *Μέλλων Διπλωμάτης*, *Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ*, *Μικρὸς Ἀθηναῖος* καὶ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς*.— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι μοῦ ἔστειλαν καὶ μου στέλλουν Π. Πνεύματα ἄξια δημοσιεύσεως· ἀλλὰ δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον ἓν ἢ δυο εἰς κάθε φύλλον ἀπὸ τὰ καλλίτερα, διὰ κλήρου.

Ἔτσι εἶνε μερικοί, *Ἀνέλπιστος Χαρά* [Ε]: Προτιμοῦν νὰ πετάξουν τὰ 30, ἀλλὰ νὰ μὴ δωσουν τὰ 40 διὰ νὰ ἔχουν κάτι ποῦ νάξίζῃ. Προτιμότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶνε οἱ φιλάργυροι, ποῦ φυλάγουν καὶ τὰ 30;

Ποῖος μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ τὸν Πύργον, νὰ του στείλω τὸ 5ον φύλλον ποῦ δὲν ἔλαβεν; Ἐλησμόνησε τὸ καλλίτερον: νὰ ὑπογράψῃ τὸ δελτάριόν του. Ἢ μὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ τον μαντεύσω ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα;

Σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους, *Ἑλληνικὴ Νῆσος* [Ε]. Ἡ μητέρα σου θὰ κάμῃ πολὺ καλὰ νὰ τους κλειδώσῃ καὶ νὰ μὴ σοῦ τους δίδῃ παρὰ κάθε Κυριακήν, διὰ νὰ μὴ παραμελήσῃς τὰ μαθήματά σου. Ἀλλὰ πρόσεξε, μὴν εὕρῃς καμμιὰ φορὰ τὰ κλειδιὰ καί... γίνω αἰτία νὰ πάρῃς κανένα μηδενικό!

Νευρόσπαστον, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Εἰπὲ εἰς τὸ *Ἀνδρείκελλον* ὅτι εἰμπορεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ ψευδωνυμον.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [ΕΕΕ]. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν μικρούλαν *Δανάην* καὶ νὰ της πῇς ὅτι μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα τὸ γραμματάκι της.

Ἐνάμισυ ἔτος ἔκαμε νὰ μου γράψῃ ἡ *Ξεβιδωμένη* [Ε]! Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀφίσουν τὰ ταξείδια καὶ αἱ διασκεδάσεις! Ἐπῆγε μάλιστα καὶ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, ποῦ εἶνε ἡ πατρίδα της, κ' ἐγνωρίσθη μὲ τὰς καλάς μου φίλας, τὴν παλαιὰν *Ναυτοπούλαν* καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἰον*. Τώρα ὅμως θά μου γράψῃ συχνά.

Βεβαίως, *Κρόταλε*, καὶ σὺ καὶ ὅλοι ὅσοι ἐσπαθώνετε, πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε διότι διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας συντελεῖτε νὰ διαδίδεται τὸ περιοδικόν μας, νὰ προοδευῃ καὶ νὰ βελτιοῦται ὁλονέν. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τοὺς ἐσπαθώνοντας τοὺς θεωρῶ τρόπον τινὰ ὡς συνεργάτας μου.

Διεθίβασα τὰ μουσικὰ τεμάχια, *Φρᾶ-Διάβολε* [ΕΕ]. Ἔχεις δίκαιον. Ὅσοι σοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ σοῦ φανερώσουν τὸνομά των καὶ σ' ἔκαμαν νὰ τους φανερώσῃς πρῶτος τὸ ἰδικόν σου, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τηρήσουν τὴν ὑπόσχεσίν των.

Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω, παραστικὴν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν ἀγαπητήν μου φίλην *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*. Ἡ καϊμένη... πάσχει... ἀπὸ «διαπλασίτιδα»! Ἀλλὰ καλὰ λέγει καὶ μόνη της ὅτι εἶνε ὁλωσδιόλου ἀκίνδυνος αὐτὴ ἡ ἀσθένεια. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἀνθηροτάτη ὄψις τοῦ προσώπου της.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ποθητὴ Ἀνάμνησις* [ΕΕ], *Ἀδελφὴ Ψυχή* [ΕΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετός* [ΑΕ], *Αἴλιος Ἀριστείδης* [Ε], *Φαίνων* [Ε], *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* [ΕΕΕ], *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ], *Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου* [ΕΕ], καὶ ἄλλοι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ζωντανὴν Κούκλαν* (Α.Ν.Β. διὰ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον καὶ ὁ ἀδελφός σου, πρέπει νὰ στείλῃ μίαν δραχμήν·) *Ἱππότην τοῦ Βυζαντίου* (Α.Δ.Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Καρκουλίκαν* (Ε.Κ.) *Τόμυριν* (— αὐτὸ τὸ φύλλον δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ σᾶς στέλλεται·) *Ζέφυρον τοῦ Βοσπόρου* (Μ.Π.Φ. ἰδοὺ ἡ ἰδική σου προτίμησις· προσπάθει καὶ πολλὰ θὰ κατορθώσῃς·) *Ἀσέληνον Νύκτα*, (Ε.Ι.Π. τὸ

πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον δὲν ἦσαν ἐλεύθερα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* (000!! ἰδοὺ ἓν ἀπὸ τὰ προτιμώμενα, καὶ μάλιστα «τὸ περισσότερον»· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν·) *Ἀετὸν τοῦ Πίνδου* (Π.Α.Σ. χρεττισμοὺς εἰς τὸν πατέρα σου, τὸν παλαιὸν καὶἀγαπητόν μου φίλον·) *Κύριε Ἐλέησον* (α 2 π. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Ἐραστὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν* (Χ.Β. ἔστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Θετταλομάγγης* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Ναυτοπούλαν* τοῦ *Αἰγαίου*, *Λατόνιαν*, *Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Φλογερὰν Ἀκτῖνα* τοῦ *Σουλίου*— ἡ *Νεφελώδης Ψυχὴ* μὲ τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* καὶ *Νηρηΐδα* τοῦ *Πηνειοῦ*· — ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*· — ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ζαππίδα*· — ὁ *Τζὼν Μπούλλ* μὲ τὸ *Ἀσυλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· — ὁ *Ἅλιος Ἀριστείδης* μὲ τὸν *Μικρὸν Λέσβιον* καὶ *Συριανὴν Ξανθούλαν*· — ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὴν *Πιστὴν Φιλίαν*, *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος*, *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα*, *Γλωσσοκοπάναν*, *Ἀποστᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*· — ἡ *Ἀδελφὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Συλλέκτριαν Χαριτολογιῶν*, *Θεσβίτην*, *Βάσκον δὲ Γάμαν*, *Θετταλομάγγην* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*· — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Χλωμὸν Τραγουδιστήν*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* καὶ *Συριανὴν Ξανθούλαν*— τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Μακρολαίμην* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Μόνωσιν* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, *δὲν διαβιβάζονται*. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῇ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδύναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,— ὄχι ὀλιγώτερον.

Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μάριον Γ.Π.* (ψευδώνυμον τῆς φίλης μου, τῆς ὁποίας διωρθώθη τὸ ὄνομα, ἐνεκρίθη εἰς τὸ 8ον φυλλον· τὸ εἶδε;) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ποῦ ἄρχισε νὰ ξεσπαθόνῃ ζωηρότατα·) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* (πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ εἴδησις τῶν ἀρραβώνων τῆς παλαιᾶς μου φίλης *Καρδερίνας*·) *Κυρίαν Σκαρφαλόσταραν* (τὸ καλλίτερο γιατρικὸ γιὰ τὲς χεονίστρες λέγουν πῶς εἶνε τὸ. . . μαγιόνερο· τὸ ξέρεις;) *Φωστῆρα τῆς Αἴγης* (ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι κανενὸς δὲν θὰ φανῆς «κατώτερος»· ἀλλὰ χρειάζεται ἐπιμονὴ κ' ὑπομονή·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῇ ληξει τοῦ ἔτους·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (εὐχαριστῶ πολύ· καθὼς σοῦ ἔγραψα καὶ ἰδιαιτέρως, ἔχεις ἀκόμη νὰ λάβῃς φρ. 1,35.) *Οὐδένα* ([Ε] ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ὁ Ἀνανίας σ' ευχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ δελτάριον·) *Ἄσπρην Πασχαλιὰν* (ξέρω κ' ἐγώ; ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν ὅλα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τα περιμένῃ... ἐλπίζω ὅτι δὲν θἀργήσῃς πάλιν νὰ μου γράψῃς·) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνιοῦ* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῶν ἑπτὰ ἀδελφιῶν· νὰ ζήσετε!) *Πθηκάνθρωπον*, *Βασίλειον Χ. Σ.* (ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης»·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ([Ε] ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς κοτζὰμ δικηγόρος, θὰ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ... μασσᾷ χαρτιά! τί καλὰ ποῦ τὴν ἔκοψες!) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐστολήν·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (ἐλπίζω ὅτι τώρα ἶσαι ἐντελῶς καλά·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* ([ΕΕ] τὰ ἠύρες λοιπὸν τὰ ἐξαφανισθέντα;... ἢ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὴν κάρταν ποῦ τῆς ἔστειλες·) *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἔστειλα·) *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πάρα πολύ· σὺ ἔζωγράφισες ἐκείνη τὴν εὔμορφη ζωγραφίτσα; εὖγε·) *Θετταλομάγγην*, (τὸ διήγημά σου «ἡ πρώτη μου μπεκάτσα» πολὺ καλόν· ἀλλὰ διατί τὸ ἔγραψες; μήπως ἐνόμισες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαγωνισμοῦ;) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λυπῆσαι δι' αὐτό· καιρὸν ἔχεις, ἡ εὐκαιρία εἰμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἀργότερα καὶ νὰ ξεσπαθώσῃς μιὰ χαρά·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Προμηθέα Δεσμώτην* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) *Μικρὰν Σμυρναίαν* (ποῦ ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ὁ πατέρας της τῆς ἔδωσε τὸ Σῆμα·) *Λευκὸν Ἴον* (καὶ χωρὶς νὰ εἶνε τυπωμένον τὸνομά της εἰς τὴν ταινίαν, ἡ ἐξαδέλφη σου δικαιοῦται νὰ πάρῃ ψευδώνυμον· εἰπέ της ὅτι περιμένω·) *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* (ναί·) *Τζὼν Μπούλλ*, *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* (ἔστειλα·) *Φουρνέλο* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις κ' ευχαριστήθη πολύ·) *Χειμώνανθον* ([ΕΕ] ἡ μετάφρασίς σου ὡραιοτάτη·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη·) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιὰν* (ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»· ὅταν θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸν πρὸς συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, τότε θὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους·) *Πυρὴν τοῦ Ζεφύρου* [ΕΕ] ευχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ καὶ ὡραῖα γράφεις·) *Ἀλκυονίδα* (τὰ ἔλαβα·) *Κρανάνην* (ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* ([ΕΕΕ] εὔχομαι ὑγείαν κ' ευτυχίαν εἰς τὴν νέαν διαμονήν· σ' ευχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πλήρη στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων·) *Μαρίαν Κ.-Χ.* (ὁ τόμος τοῦ 1895 τιμᾶται δρ. 3,50·) *Γαλαξίαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰανουαρίου, ὀφαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

97. **Λεξίγριφος.**

Πάρε λάσπη, ἀντωνυμία,
Ἕνωσε τὰ δυὸ μαζί,
Καὶ θὰ κάμῃς μ' εὐκολία
Ποταμὸ στὴν Ἀττική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρύχωνος.

98. **Συλλαβόγριφος.**

Εἶμ' ἕνα εὔμορφο πουλὶ
Καὶ μὲ θαυμάζουνε πολύ.
Ἀλλ' ὅμως ἐὰν ἔξαφνα
Μὲ κόψῃς σὲ δυὸ μέρη,
Ἓν ἄρθρον κ' ἓν ἐπίρρημα
Ὁ χωρισμός μου φέρει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

99. **Αἴνιγμα.**

Μεγάλα δείχνει τὰ μικρὰ
τ' ἀρσενικόν μου.
Καὶ τρώγεις, λῦτα, μιὰ χαρὰ
τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου.

100. **Πυραμίς.**

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Προφήτην.
★ + ★ = Σῶμα στρατιωτικόν.
★★ + ★★ = Οὐράνιον σῶμα.
★★★ + ★★★ = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
★★★★ + ★★★★ = Ἀρχαῖος ζωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς.

101-103. **Λογοπαίγνια.**

1.— Ποία θάλασσα δὲν ἔχει φόβον νὰ ματιαχτῇ;
2.— Ποία πόλις εἶνε καμωμένη ἀπὸ ρυζι;
3.— Ποία πόλις δὲν ψάλλει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ραφαήλ.

104. **Κρυπτόγραφικόν.**

1 2 3 4 1 5 6 7 8	=	Ἀρχαῖος στρατηγός.
2 3 1 5 8	=	Χριστιανικὴ ἀρετή.
3 4 1 5 8	=	Σκεῦος.
4 8 5 4 8	=	Ἐπίθετον.
5 6 5 4 8	=	Ἐπίθετον.
6 5 7 1 3 7 8 5 8	=	Προσφιλές.
7 8 5 7	=	Χώρα.
8 2 3 7 8	=	Φανόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων.

105-109. **Μαγικὴ Συλλαβή.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις:

κῆπος, πτῶμα, νομάς, Δᾶτις, Κατάνη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸ Πλασεμί.

110. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλέα:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Στρατηγὸς ἀρχαῖος. 4, Βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. 5, Ευρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 6, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 7, Κράτος ευρωπαϊκόν. 8, Ἀρχαῖος Γραμματικός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνθίβα του Καρχηδονίου.

111. **Φωνηεντόλιπον.**

ς - νς - ρστς - μνσθ - πρ - πτρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως.

112. **Γρῖφος.**

r r r r τὸν
r r r r r r μὲν τὸν τὸν 1, 2, μαι
r r r r r r ΠΛ ΠΛ ΠΛ